

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **M&K Unit s.r.o.**, IČ 02666651, se sídlem Raisova 1718/16, Plzeň, zast. Mgr. Marianem Francem, advokátem, se sídlem Škroupova 796/10, Plzeň, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2018, č. j. 8194/1.30/17-5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2020, č. j. 30 A 155/2018 - 76, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobkyni **se ukládá** zaplatit ve lhůtě **tří dnů** od doručení tohoto usnesení Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši **1.000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení a důvodů návrhu na přiznání odkladného účinku

[1] Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 10. 2017, č. j. 4948/6.30/17-33, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správních deliktů dle § 140 odst. 2 písm. e) a § 140 odst. 1 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a správního deliktu dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“). Podstata deliktů spočívala v tom, že 1) žalobkyně neměla během kontroly dne 24. 11. 2017 v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu pěti zaměstnanců, 2) že včas neinformovala příslušnou pobočku Úřadu práce o tom, že zaměstnává slovenského občana a 3) že v dohodách o provedení práce se čtyřmi zaměstnanci neuvedla dobu, na níž je smlouva uzavírána. Za tyto správní delikty byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 210.000 Kč. Rozhodnutím ze dne 25. 5. 2018, č. j. 8194/1.30/17-5, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[2] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 27. 2. 2020, č. j. 30 A 155/2018 - 76, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V kasační stížnosti

proti tomuto rozsudku žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tento návrh odůvodnila tím, že je malá společnost podnikající v pohostinství, její finanční možnosti jsou velice omezené a od 12. 3. 2020 je zcela bez příjmů v důsledku vládních opatření v boji proti koronavirové nákaze. V dané chvíli by tak pro ni výkon rozhodnutí znamenal jasný úpadek a ukončení činnosti, čímž by byli poškozeni i její zaměstnanci. Na podporu svých tvrzení stěžovatelka předložila výpis z účtu a výsledovku za rok 2018.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku a tvrdí, že jeho přiznání by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, konkrétně zájmem na včasném potrestání pachatele. Tvrzení stěžovatelky o důsledcích koronavirové krize na její hospodářskou situaci neshledal žalovaný přesvědčivým v důsledku existence vládních kompenzačních programů (např. program Antivirus).

II. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[4] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by, s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele, mohly výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí u tohoto stěžovatele vést k velmi závažným až nevratným následkům.

[6] S ohledem na výše uvedené tak lze konstatovat, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek, tj. kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých s rozhodnutím krajského soudu, nese v dané věci stěžovatel. Hrozbu nepoměrně větší újmy musí stěžovatel dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit.

[7] Nejvyšší správní soud připomíná, že i krajský soud přiznal žalobě stěžovatelky odkladný účinek usnesením ze dne 20. 7. 2018, č. j. 30 A 155/2018 - 55. Toto své rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že stěžovatelka hospodařila v letech 2015 i 2016 se ztrátou a v roce 2017 vykázala zisk pouze ve výši 802.083 Kč. S ohledem na výši sankce by tak trvání na jejím rychlém uhrazení způsobilo stěžovatelce vážnou újmu. Přiznáním odkladného účinku žalobě by naopak nikomu žádná újma nevznikla.

[8] Tyto závěry krajského soudu jsou do značné míry podstatné i v současné době. Z výsledovky za rok 2018 vyplývá, že stěžovatelka byla opět ve ztrátě, a to tentokrát ve výši 1.151.308,11 Kč. Ze zjištění učiněných žalovaným je přitom zřejmá pravdivost tvrzení stěžovatelky, že na její existenci závisí její zaměstnanci. Z předmětu činnosti stěžovatelky (pohostinství) je dále evidentní,

pokračování

že do jejího hospodaření zásadním způsobem zasáhla vládní opatření související s koronavirovou krizí. V důsledku těchto opatření, která nebyla dosud plně zrušena, musela stěžovatelka poslední tři měsíce fungovat v omezených podmínkách a patrně s výrazně nižším ziskem oproti jejím původním očekáváním.

[9] S žalovaným je sice nutné souhlasit v tom, že dopady této mimořádné situace jsou částečně kompenzovány vládními kompenzačními opatřeními, nicméně rozhodně nelze mít za to, že tato opatření jsou schopná zcela pokrýt ztrátu stěžovatelky. Naopak, smyslem vládních opatření je zejména udržení zaměstnanosti a samotné existence zasažených společností. Vzhledem k tomu, že hospodářská situace stěžovatelky nebyla ideální ani před vypuknutím koronavirové krize, není možné dopady vládních kompenzačních opatření na její hospodářskou situaci přeceňovat.

[10] Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené dospěl v posuzované věci k závěru, že stěžovatelka doložila a prokázala, že jí v důsledku výkonu rozsudku krajského soudu hrozí reálná újma, a to nepoměrně větší újma, jež by potenciálně mohla vzniknout jiným osobám.

[11] Nejvyšší správní soud závěrem posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývající podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tvrzení žalovaného, že přiznáním odkladného účinku bude dotčen veřejný zájem na včasném potrestání pachatele, sice není zcela nedůvodné, nicméně míra dotčení tohoto veřejného zájmu je ve srovnání s újmou hrozící stěžovateli evidentně nižší. Naplnění tohoto veřejného zájmu navíc tímto rozhodnutím není zmařeno, nýbrž pouze odloženo do doby, než Nejvyšší správní soud věcně posoudí kasační stížnost stěžovatelky. Za této situace se tak nelze ztotožnit s názorem žalovaného, že přiznáním odkladného účinku by došlo k výraznému oslabení generálně preventivního působení uloženého trestu.

III. Závěr

[12] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v posuzované věci byly splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[13] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

[14] V souladu s § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, je s podáním návrhu na zahájení řízení (zde návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) spojen vznik poplatkové povinnosti. Podle položky č. 20 Sazebníku soudních poplatků je návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví zpoplatněn částkou 1.000 Kč. Tento soudní poplatek nebyl s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zaplacen, a proto Nejvyšší správní soud stěžovatelce uložil, aby poplatek ve stanovené výši uhradila [§ 4 odst. 1 písm. h) a § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb.] a určil jí k tomu přiměřenou lhůtu.

[15] Soudní poplatek lze zaplatit jedním z těchto způsobů:

- vylepením kolků na vyznačené místo na tiskopisu připojenému k tomuto usnesení; vylepte vždy oba díly kolkové známky, tiskopis podepište a vraťte soudu, kolkové známky neznehodnocujte;
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703-46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1040212420**.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu

pokračování

Vyhovuji výzvě a zasílám Nejvyššímu správnímu soudu v kolkových známkách určený soudní poplatek.

ke sp. zn. 4 Ads 124/2020

podpis

↓ místo pro nalepení kolkových známek ↓